

Arrest

nr. 224 344 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juni 2010 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten (bijlage 26). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 26 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 juni 2011 weigerde ook de Raad vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker toe te kennen (RvV 21 juni 2011, nr. 63 584).

1.2. Verzoeker diende op 10 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde op 13 maart 2012 de aanvraag van 10 oktober 2011 onontvankelijk en trof tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 14 april 2016 (RvV 14 april 2016, nr. 165 803).

1.4. Op 7 januari 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13^{sexies}).

1.5. Verzoeker diende op 29 januari 2015 een tweede verzoek in om internationale bescherming.

1.6. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen trof op 3 februari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. Verzoeker werd op 13 februari 2015 gerepatrieerd naar Jerevan, Armenië.

1.8. Verzoeker diende op 24 augustus 2016 een derde verzoek in om internationale bescherming. In zijn verklaringen stelt verzoeker dat hij op 9 augustus 2016 terug op het Belgische grondgebied aankwam. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen trof op 5 april 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 6 oktober 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.10. Op 27 oktober 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag om gezinshereniging. Verzoeker werd hiervan op 24 november 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)
T.(...), H.(...)
Nationaliteit Armenië
Geboren op 21.08.1978
Verblijvende te (...)
NN. (...)

Op 07.01.2015 werd U een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten gepaard met een inreisverbod van twee jaar opgelegd waarbij U - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden (bijlage 13^{sexies}). Deze beslissing werd U dezelfde dag ter kennis gebracht. Het inreisverbod is definitief in die zin dat U er geen beroep tegen heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 13.02.2015 werd U verwijderd naar uw land van herkomst, Armenië.

In uw asielaanvraag dd. 29.08.2016 verklaarde u op 30.07.2016 uw land van herkomst opnieuw te hebben verlaten en dat u op 09.08.2016 België terug binnenkwam. Hieruit blijkt dat u gedurende zekere tijd afwezig bent geweest van het Belgische grondgebied.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat " het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten "

Daar U pas op 13.02.2015 gerepatrieerd werd naar uw land van herkomst en u op 09.08.2016 België terug binnenkwam moet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ, 28 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53) worden aangenomen dat het jegens u op 07.01.2015 ter kennis gebracht inreisverbod in casu nog steeds rechtsgevolgen sorteert. U heeft de in het

inreisverbod vermelde termijn van twee jaar waarbij U de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden immers niet nageleefd. Krachtens artikel 44 decies van de wet van 15.12.1980 kan U de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong of van verblijf indien U argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Echter, uit Uw administratief dossier blijkt niet dat U het bevoegde bestuur verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 44 decies. U bevond zich nochtans sinds 13.02.2015 terug in uw herkomstland.

Het blijkt dan ook dat U op het ogenblik dat U de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 06.10.2017 indiende, onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van twee jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg heeft U geen recht van toegang noch verblijf in het Rijk en wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 06.10.2017 niet in overweging genomen. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum en van het AI, als onbestaande te worden beschouwd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij twee excepties op van niet-ontvankelijkheid van het beroep.

2.2. In een eerste exceptie stelt de verwerende partij dat de thans bestreden beslissing geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling uitmaakt. De verwerende partij formuleert haar eerste exceptie als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een niet-inoverwegingname beschouwd dient te worden als een loutere vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van dit inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waardoor hij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In die zin betreft het een niet aanvechtbare beslissing, waartegen geen – al dan niet schorsende - beroepsmogelijkheden openstaan."

2.3. Een administratieve rechtshandeling is voor een beroep tot nietigverklaring vatbaar indien met die handeling wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen (cf. RvS 3 juni 2008, nr. 183.744).

2.4. Verzoeker diende op 6 oktober 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste naar aanleiding van deze aanvraag dat, omwille van het bestaan van het inreisverbod - dat volgens de verwerende partij nog steeds van kracht is - de intrekking van de bijlage 19ter gerechtvaardigd is en de afgifte ervan als onbestaande diende te worden beschouwd.

Deze rechtshandeling gaat uit van het bestuur en heeft tot doel te beletten dat de rechtstoestand van verzoeker, die voorhoudt een verblijfsrecht te ontnemen aan zijn hoedanigheid als familielid van een Belg, zou wijzigen. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat deze niet-inoverwegingname een loutere vaststelling zou zijn. Het kan niet worden betwist dat deze beslissing voor verzoeker 'grieffhoudend' is omdat ze neerkomt op het ontzeggen van het door hem geclaimde verblijfsrecht.

De Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) geeft in zijn rechtspraak aan dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond, dan wel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen. De bestreden beslissing dient dus wel degelijk beschouwd te worden als een beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht in de zin van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8°, van de vreemdelingenwet. Het hiertegen bij de Raad ingestelde beroep heeft aldus van rechtswege schorsende werking. Deze redenering impliceert dat de bestreden beslissing minstens als een administratieve rechtshandeling dient te worden aanzien

die op grond van artikel 39/1, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vatbaar is voor een beroep bij de Raad.

2.5. De bestreden beslissing dient als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling te worden beschouwd.

De eerste exceptie wordt verworpen.

2.6. In een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid stelt de verwerende partij dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij zijn beroep. De verwerende partij stelt hierbij het volgende:

“Gelet op het inreisverbod ontbreekt verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen. Artikel 74/11 §3, tweede lid luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Er is geen enkele wettelijke bepaling die erin zou voorzien dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 156.284 d.d. 10 november 2015 onder meer wat volgt:

“2.4. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing thans geen enkel gevolg meer sorteert vermits verzoeker in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter. De bijlage 19ter bewijst enkel dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dat verzoeker binnen de zes maanden zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden ter kennis gebracht. Het afleveren van een dergelijke bijlage houdt dan ook niet de impliciete opheffing in van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ook al worden de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van 14 april 2013 weliswaar minstens tijdelijk beïnvloed doordat het bestuur zich nog dient uit te spreken over de aanvraag tot gezinshereniging.”

Verzoeker staat als derdelander onder een geldend inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort. Hij betwist niet dat volgens de rechtspraak van het HJEU het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, wat in casu gebeurde op 13 februari 2015.

Het loutere feit dat werd meegedeeld dat verzoeker niet meer geseind staat onder artikel 24 SIS III Verordening, doet aan voorgaande geen afbreuk. Het inreisverbod is nog steeds van kracht en het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vordering is onontvankelijk.”

2.7. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

2.8. De verwerende partij stelt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep omwille van het gegeven dat hem een inreisverbod werd opgelegd. Zij citeert hierbij een arrest van de Raad dat betrekking heeft

op een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten aanzien een vreemdeling die wél in het bezit was gesteld van een bijlage 19ter (RvV 10 november 2015, nr. 156 284), waardoor de situatie in het aangehaalde arrest totaal afwijkt van onderhavig geval en dus onmogelijk een gelijkaardig resultaat kan worden verwacht.

2.9. De Raad wijst van zijn kant op cassatierechtspraak van de Raad van State inzake excepties betreffende het gebrek aan belang in hoofde van vreemdelingen die onder inreisverbod staan en zich (al dan niet terecht) beroepen op hun hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De Raad van State stelde dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). In een ander arrest van 9 augustus 2016 oordeelt de Raad van State (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596) het volgende: "(...) *Sans qu'il soit besoin de déterminer si l'interdiction d'entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu'un droit au séjour en qualité de membre de la famille d'un mineur belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n'implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d'un tel droit. La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d'un droit au séjour pour le seul motif qu'elle n'en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n'aurait pas le droit au séjour qu'elle revendique.(...)*".

Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft duidelijk het volgende gesteld (HvJ 8 mei 2018, K.A. e. a. t. *Belgische staat*, nr. C 82/16):

*"Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."* (eigen onderlijning).

Bijgevolg blijkt uit dit arrest afdoende duidelijk, anders dan wat verweerder in haar nota met opmerkingen stelt, dat het onder een inreisverbod staan niet automatisch betekent dat geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend zou kunnen worden (RvV 17 december 2018, nrs. 214 142 en 214 144).

Indien wordt aangenomen dat verzoeker rechtsgeldig een aanvraag kan indienen, dient ook te worden aanvaard dat hij een rechtsmiddel kan aanwenden tegen een overheidsbeslissing die een antwoord vormt op deze aanvraag en in beginsel belang heeft bij zijn vordering. De verwerende partij kan in geen geval worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker elk belang zou ontberen bij onderhavige vordering louter omwille van het eerder opgelegde inreisverbod.

2.10. Bovendien betwist verzoeker in zijn middel precies de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij thans nog steeds onder een inreisverbod zou staan. Een diepgaand onderzoek van de pertinentie van de opgeworpen exceptie staat dus gelijk met een onderzoek van de gegrondheid van de vordering.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Hij stelt in zijn middel onder andere het volgende:

“Doordat, De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “[...]”

Terwijl, Het niet kan betwist worden dat de verzoekende partij samen woont met zijn echtgenote in Antwerpen, zodat de beslissing in elk geval in overweging diende genomen te worden;

Door de aanvraag niet in overweging te nemen schendt de beslissing de art. 10 en 11 van de Vreemdelingenwet; En terwijl, De Dienst Vreemdelingenzaken nadat de verzoekende partij de vraag stelde hoelang hij nog precies in het buitenland diende te verblijven alvorens terug naar België te kunnen komen, als antwoord kreeg dat het inreisverbod sinds 06-01-2017 was verstreken (stuk 3);

Dat bijgevolg de genomen beslissing op een vergissing berust, zodat ze om die reden dient vernietigd te worden, vermits een administratieve rechtshandeling die op een dwaling berust, is aangetast door machtsoverschrijding (Overzicht van het administratief Recht, André Mast, nr. 491, p. 396);”

3.2. De verwerende partij repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker als derdelander een aanvraag gezinshereniging indiende als partner van een Belgische onderdane.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling, die een opschorting of een opheffing van zijn inreisverbod wil bekomen, een gemotiveerde aanvraag daartoe dient te richten aan de minister of zijn gemachtigde. De wet is in dit opzicht duidelijk en in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 19 december 1980 wordt het volgende toegelicht:

“Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen. Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, DOC nr. 53-1825/1, p20) (eigen onderlijning)

Uit voorgaande volgt dat de gezinshereniging met een Belg als een humanitaire omstandigheid kan worden beschouwd die de opheffing van het inreisverbod kan rechtvaardigen. Hiertoe dient door de desbetreffende vreemdeling een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod worden gericht aan verwerende partij. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land “geen enkel recht” op toegang tot of verblijf in het Rijk. De gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land dient bovendien te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. De vreemdeling dient hierbij schriftelijk het bewijs te bezorgen dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten (artikel 74/12/, §4 van de wet van 15 december 1980).

Voor zover nodig, kan nog verwezen worden naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de

opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskenning van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing.” (RvV 9 december 2013, nr. 115.306, eigen onderlijning)

Het loutere feit dat werd meegedeeld dat verzoeker niet meer geseind staat onder artikel 24 SIS III Verordening, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker toont niet aan dat er uit artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht voortvloeit en dat het bestuur gehouden zou zijn om bij de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, te motiveren omtrent het gezinsleven. De Raad van state oordeelde in arrest nr. 233.125 van 3 december 2015 m.b.t. de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM onder meer wat volgt:

“Verzoekers kritiek dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen toepassing is gemaakt van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat een proportionaliteitsafweging is gemaakt, wordt in het bestreden arrest beantwoord met de overweging “dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsplicht oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588)”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het vierde middel is in die mate ongegrond.

23. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.”

Het middel is ongegrond.”

3.3. De in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.4. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 6 oktober 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoeker op 7 januari 2015 een inreisverbod van twee jaar opgelegd kreeg. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat

verzoeker “onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van twee jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven”. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat verzoeker “geen recht van toegang noch verblijf in het Rijk (heeft)” en weigert de aanvraag in overweging te nemen.

3.5. Verzoekers kritiek komt erop neer dat de beslissing op een vergissing berust omdat het inreisverbod volgens hem reeds op 6 januari 2017 tot een einde is gekomen waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris niet meer dienstig naar het inreisverbod van 7 januari 2015 kan verwijzen en de beslissing dient te worden vernietigd.

3.6. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen duidelijke juridische grondslag vermeldt waarop de beslissing tot niet-inoverwegingname gestoeld is.

3.7. Met betrekking tot de feitelijke grondslag verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing naar het inreisverbod voor een termijn van twee jaar van 7 januari 2015 dat door verzoeker niet werd aangevochten. Vervolgens haalt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoeker op 13 februari 2015 gerepatrieerd werd naar Armenië en dat hij zelf verklaarde dat hij op 9 augustus 2016 terug toekwam op het Belgische grondgebied.

Op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de duur van inreisverbod pas ingaat vanaf de datum dat verzoeker daadwerkelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten (HvJ 26 juli 2017, C-225/16, *Ouhrami*). In de beslissing wordt dan gesteld: “Daar U pas op 13.02.2015 gerepatrieerd werd naar uw land van herkomst en u op 09.08.2016 België terug binnenkwam moet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ, 28 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53) worden aangenomen dat het jegens u op 07.01.2015 ter kennis gebracht inreisverbod in casu nog steeds rechtsgevolgen sorteert. Het blijkt dan ook dat U op het ogenblik dat U de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 06.10.2017 indiende, onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van twee jaar (...)” (eigen onderlijning).

3.8. De verwerende partij dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat de termijn waarvoor het inreisverbod werd opgelegd pas begint te lopen vanaf het moment dat betrokkene het Schengengrondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (HvJ 26 juli 2017, C-225/16, *Ouhrami*, §53), in casu op 13 februari 2015. Verzoeker kan daarentegen onmogelijk worden gevolgd waar hij in zijn middel beweert dat het inreisverbod reeds verstreken zou zijn op 6 januari 2017, omdat de termijn sinds de startdatum op dat moment nog geen twee jaar bedroeg en dit inreisverbod niet het voorwerp was van een vernietiging, opheffing of intrekking.

3.9. De verwerende partij lijkt evenwel een ‘vergissing’ te begaan waar zij voorhoudt dat verzoeker “op het ogenblik dat (hij) de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 06.10.2017 indiende” nog “onder gelding viel” van een “inreisverbod van twee jaar”. Indien de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt, en het tijdvak begint te lopen op 13 februari 2015, kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet zonder meer stellen dat de betrokkene op 6 oktober 2017 nog steeds onderworpen zou zijn aan dit inreisverbod zonder te verduidelijken op welke wijze de opgelegde termijn van twee jaar zou worden geschorst, gestuit of verlengd. Blijkens de bestreden beslissing baseert de verwerende partij zich hiervoor op het reeds vermelde arrest van het Hof van Justitie. De volgens de verwerende partij relevante paragrafen luiden als volgt:

“42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de

terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn – blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan – een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50 Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.

53 Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

3.10. De Raad stelt vast dat de hierboven weergegeven paragrafen toelaten om te bepalen wanneer het tijdvak van het inreisverbod ingaat, maar dat deze geen indicaties bevatten over de impact van incidenten die zich gedurende dit tijdvak zouden voordoen. De verwerende partij laat na om concreet aan te geven op welke paragraaf zij zich beroept om te stellen dat verzoeker na twee jaar en acht maanden (op 6 oktober 2017) nog steeds “onder gelding viel” van een inreisverbod van twee jaar waarvan het tijdvak is ingegaan op 13 februari 2015. Het gegeven dat verzoeker op 9 augustus 2016 België terug binnen kwam, wordt niet betwist of weerlegd, maar noch uit de beslissing, noch uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden opgemaakt welke impact deze binnenkomst heeft op het tijdvak waarvoor het inreisverbod geldt.

Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw van de verwerende partij gevraagd te verduidelijken hoe het tijdvak van twee jaar van het inreisverbod, dat was ingegaan op 13 februari 2015, in het geval van verzoeker werd berekend zodat hij op het ogenblik van zijn aanvraag op 6 oktober 2017 nog *“onder gelding”* van dit inreisverbod zou vallen. De raadvrouw moest hierop het antwoord schuldig blijven en gedroeg zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad.

3.11. Bijkomend stipt de Raad aan dat de zienswijze van de verwerende partij in haar beslissing niet wordt ondersteund door haar eigen acties.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers echtgenote op 10 december 2017 bij het bestuur informeerde naar het al dan niet van kracht zijn van het aan haar echtgenoot opgelegde inreisverbod (Verzoekschrift, stuk 3). Op 15 december 2017 antwoordde het bestuur dat verzoeker momenteel niet meer geseind stond *“onder artikel 24 (S.I.S. II)”* en dat deze seining sinds 6 januari 2017 is verstreken. Door dit antwoord te verschaffen op de vraag *“hoelang [verzoeker] zich buiten de schengenzone moet bevinden om naar België te kunnen terugkeren”*, gaf het bestuur te kennen dat de rechtsgevolgen van dit inreisverbod blijkbaar op 6 januari 2017 reeds een einde namen. Uit overweging 18 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) blijkt immers dat vreemdelingen die onder een inreisverbod staan, geseind dienen te worden. Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten dienen snel toegang te hebben tot informatie over inreisverboden die door andere lidstaten zijn uitgevaardigd. Deze informatie-uitwisseling dient te gebeuren overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II)”.

Het stopzetten van een SIS-seining is aldus een indicatie dat de betrokkene niet meer onder een inreisverbod staat.

De thans bestreden beslissing houdt nochtans in dat het opgelegde inreisverbod, waarvan de seining op 6 januari 2017 verstreek, op 6 oktober 2017 nog steeds rechtsgevolgen zou ressorteren in hoofde van verzoeker.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de handelingen van de overheid lijnrecht ingaan tegen de overwegingen uit haar beslissing.

3.12. De bestreden beslissing, waarbij verzoekers aanvraag van 6 oktober 2017 niet in overweging wordt genomen omdat hij nog steeds onder een inreisverbod van twee jaar zou staan, zonder dat wordt verhelderd waarom het tijdvak van dit inreisverbod, dat van start ging op 13 februari 2015, op het ogenblik van de beslissing nog zou lopen, mist feitelijke en juridische grondslag.

In haar repliek in de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de parlementaire voorbereidingen bij artikel 74/12 van de vreemdelingenwet betreffende de opschorting of de opheffing van een inreisverbod. De Raad stelt vast dat het verweer gestoeld is op de premisse dat het inreisverbod nog van kracht was op het ogenblik dat verzoeker als derdelander een aanvraag gezinshereniging indiende, terwijl dit geenszins wordt aangetoond. Het verweer mist elke grondslag.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat er een ‘vergissing’ is gebeurd. De bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

3.13. Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen niet meer besproken te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging wordt genomen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN